

Arrest

nr. 233 979 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNES, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 juni 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 juni 2015 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 26 oktober 2018 (RvV 26 oktober 2018, nr. X).

1.3. De commissaris-generaal trof op 23 januari 2019 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 januari 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenitische Arabier afkomstig uit al Dora, Bagdad. U studeerde journalistiek aan de universiteit van Bagdad waar u actief was binnen de studentenvereniging van de faculteit. Nadat u afstudeerde kon u aan de slag bij de vereniging voor Iraakse journalisten (Ittihad) waar u zich achter de schermen bezighield met de coördinatie en organisatie van conferenties en congressen. U liep ook stage bij Associated Press (AP) waar u één of twee dagen per week meewerkte aan de montage en distributie van tv-programma's. In 2015 huwde u religieus met H.(...) M.(...) A.(...) D.(...).

Uw vader was voor de val van het regime van Saddam Hoessein een militair met de rang van amid (generaal). Uit angst voor wraakacties verhuisde uw vader in 2004-2005 naar Arab Jabour (Abu Aifa) bij al Bo'aitha, een soenitisch stamengebied, aan de zuidwestelijke rand van Bagdad. Ongeveer om de twee dagen kwam hij naar Bagdad om jullie te bezoeken. In 2014 keerde uw vader terug naar Bagdad daar de regio waar hij verbleef werd geïnfilteerd door sjitische groeperingen.

Op 28 maart 2015 werd uw vader in de wijk Mecanic, Bagdad, ontvoerd. In de onmiddellijke periode na de ontvoering van uw vader was u erg overstuur en kreeg u op uw werk confrontaties waarbij u uw chef bij de vereniging voor Iraakse journalisten, K.(...) a.(...) M.(...), de voorzitter van de Iraaks journalistenvakbond, M.(...) A.(...), de toenmalige premier al Maliki en de Iraakse overheid in het algemeen, bekritiseerde en beledigde.

Op 4 april 2015 vond u thuis een omslag met een kogel. U dook hierop onder bij uw oom in de wijk Qadissiya, Bagdad. Op 16 mei 2015 keerde u terug naar uw familie in Dora omdat u uw oom niet meer tot last wilde zijn. Op 25 mei 2015 ontplofte uw wagen toen u in een winkel sigaretten kocht. U diende hierop klacht in bij de politie. U en uw gezinsleden verlieten de familiewoning en trokken in bij een oom in Ghazaliya. U bracht uw echtgenote onder bij haar familie in Zayouna. Uw broer M.(...) verbleef sinds zijn huwelijk in 2014 reeds in de Koerdische autonome regio.

Op 2 juni 2015 verliet u op legale wijze per vliegtuig Irak en reisde u van Bagdad naar Istanbul. U reisde vervolgens verder naar België waar u op 26 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vernam dat er na uw vertrek een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. Nadat uw broer Mohamed naar Turkije vertrok ging uw moeder op zoek naar uw vader. In april 2016 vond ze zijn lichaam uiteindelijk in 'Madinat al Tob' (Medical City). Het bleek dat hij vermoord was teruggevonden in de wijk Amil.

Op 28 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 oktober 2018 in beroep vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw dossier werd vervolgens teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Op 13 december 2018 werd u opnieuw gehoord door het CGVS.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, een puntenlijst van de universiteit, uw studentenkaart, een badge van de vereniging van Iraakse journalisten, een proces-verbaal betreffende de ontploffing van uw wagen, uw huwelijksakte en een Belgisch medisch document. Verder legt u nog kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs, de eerste pagina van uw paspoort, twee militaire badges van uw vader, de identiteitskaart en de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote, de woonstkaart van uw vader, drie foto's van aan vernielde wagen, foto's uit uw studententijd, een foto van uw vader, de overlijdensakte van uw vader, een Belgisch medisch attest, een aanhoudingsbevel (1/07/2015) en een klacht van uw chef K.(...) (26/06/2015).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u duidelijke tekenen vertoont die wijzen op een posttraumatische stressstoornis. U bent hiervoor in behandeling en neemt medicatie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u meermaals uitgebreid gehoord door het CGVS en werd u de kans geboden uw relaas op een omstandige manier uiteen te zetten. Uit uw administratief

dossier blijkt voorts dat u gedurende uw opeenvolgende gehoren in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielrelaas kan opgedeeld worden in twee elementen, met name de voorgehouden ontvoering en dood van uw vader en de problemen die u gekend zou hebben met uw voormalige chef K.(...) a.(...) M.(...).

Wat betreft het eerste element dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw claim dat uw vader omwille van zijn vroegere profiel daadwerkelijk werd ontvoerd en vermoord én dat u en uw familieleden hierom gevisieerd zouden worden met het oog op vervolging of in Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Blijkt immers allereerst dat u enkel vage en afwijkende verklaringen kunt afleggen over het vroegere profiel van uw vader.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon u enkel zeggen dat uw vader vroeger generaal was bij het Iraakse leger en pro forma lid van de Baath-partij (CGVS 1, p. 6, 7). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u evenwel plots dat hij generaal was bij de Republikeinse Garde. Erop gewezen dat u hier eerder niets van wist stelde u dat u eigenlijk niet weet of uw vader bij het gewone Iraakse leger zat of bij de Republikeinse Garde (CGVS 2, p. 6, 7). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, anderhalf jaar na uw eerste, zou u naar uw vaders' verleden hebben geïnformeerd bij uw zus en zou u hebben vernomen dat hij eerst bij de Presidentiële veiligheid zat en vervolgens werd overgeplaatst naar het Iraakse leger (CGVS 3, p. 29). Tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud vermeldde u weliswaar de Republikeinse Garde maar moet er worden vastgesteld dat u, afgezien van uw stelling dat hij generaal was, helemaal niets meer weet te vertellen over het profiel van uw vader bij het Iraakse leger of binnen de Baath-partij. Meer nog, u stelt nu dat u, afgezien van een gesprek met uw moeder, nooit effectief geïnformeerd zou hebben naar het profiel van uw vader (CGVS 4, p. 4, 12, 13, 14). Indien uw vader daadwerkelijk omwille van zijn vroegere profiel werd ontvoerd en vermoord én uw familie hierdoor tot op heden gevisieerd zouden worden met het oog op vervolging én u op basis van deze claim om internationale bescherming verzoekt, mag er worden verwacht dat u overtuigende en voldoende gedetailleerde informatie kunt geven over het profiel van uw vader en dat u, indien u toen te jong was om op de hoogte te zijn van het precieze profiel van uw vader, zich na alle voorgehouden gebeurtenissen informeert over het vroegere leven van uw vader. De vaststelling dat dit alles allerminst het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van dit element uit uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u vage en afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden ontvoering van uw vader, de plaats waar u zich bevond toen uw vader ontvoerd zou zijn geweest, de wijze waarop u op de hoogte kwam van de beweerde ontvoering en de manier waarop uw moeder het lichaam van uw vader ontdekte.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u nog dat u niet wist hoeveel auto's betrokken waren bij de ontvoering van uw vader (CGVS 1, p. 20). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u evenwel uitdrukkelijk dat er twee auto's betrokken waren bij de ontvoering van uw vader (CGVS 4, p. 5). U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud eveneens dat u thuis was toen uw vader werd ontvoerd (CGVS 1, p. 19). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat u op uw werk was (CGVS 4, p. 6). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u voorts dat u het nieuws over de ontvoering vernam toen u een uur na de ontvoering een vriend, die eigenaar was van een winkel en die getuige was geweest van de ontvoering, ging groeten. Een andere winkeleigenaar was eveneens getuige geweest van de ontvoering en lichtte u eveneens in (CGVS 1, p. 19, 20). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat u het nieuws vernam via uw moeder, of dit telefonisch gebeurde of toen u terug thuiskwam weet u niet meer (CGVS 4, p. 6, 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u via uw nicht vernomen had dat uw vader overleden was. Uw moeder zou na het vertrek van uw broer Mohamed op zoek zijn gegaan naar uw vader. Ze ontdekte hierbij zijn foto op een bord waarop de foto's van binnengebrachte lijken werden aangebracht (CGVS 2, p. 4, 5). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud rept u echter met geen woord over een foto van het lichaam van uw vader op een bord. U stelt gewoon dat uw moeder het lijk van uw vader ontdekte in het lijkenhuis van Medinat el Tob. Hoe ze ontdekte dat het lichaam van uw vader zich in het lijkenhuis bevond kunt u niet meer uitleggen. U beweert nu dat uw moeder het lichaam eenvoudigweg ontdekte toen ze alle lijken, persoonlijk of via een camera, in het lijkenhuis bekeek (CGVS 4, p. 11, 12).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader omwille van zijn vroegere profiel werd ontvoerd en vermoord én dat u en uw familie om diezelfde reden tot op heden geïsoleerd zouden worden. U of uw familieleden hebben bovendien nooit iets meegemaakt wat erop zou kunnen wijzen dat jullie geïsoleerd zouden worden omwille van het vroegere profiel van uw vader. Dit terwijl u nog maandenlang na de beweerde ontvoering in Bagdad verbleef, uw broer nog tot februari/maart 2016 en uw moeder en uw zussen tot op de dag van vandaag (CGVS 4, p. 10, 11). Ook voor de voorgehouden ontvoering, in de twaalf jaar na de val van het regime in 2003, kenden uw vader, noch uzelf, noch uw gezinsleden enige problemen die gelieerd kunnen worden aan het profiel van uw vader en die beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS 4, p. 15).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt u allerm minst aannemelijk dat uw vader daadwerkelijk ontvoerd en vermoord werd omwille van zijn vroegere profiel én dat u, en bij uitbreiding uw familieleden, om diezelfde reden tot op de dag van vandaag geïsoleerd zouden worden.

De door u voorgelegde documenten in verband met uw vader kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De twee militaire badges van uw vader en de foto van uw vader in militair uniform ondersteunen enkel uw claim dat hij voor de val van het regime een militair was met de graad van amir. Zij spreken zich echter allerm minst uit over de problemen die hij omwille van die militaire carrière zou hebben ervaren. Laat staan dat ze aantonen dat u hierom persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit geldt eveneens voor de kopie van de overlijdensakte. Los van het feit dat het hier louter een kopie betreft waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht en de wetenschap dat de bewijswaarde van alle Iraakse documenten zeer relatief is aangezien ze op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, moet er worden opgemerkt dat documenten op zich, de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien is het opmerkelijk dat er in de overlijdensakte staat aangegeven dat uw vader op 10 april 2016 om 10 uur 's ochtends overleed aan folteringen, kogels in zijn borst en in zijn hoofd (zie vertaling document). Dit terwijl u zelf hoogst onsamenhangende en vage verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader zou zijn overleden, het moment wanneer zijn lichaam zou zijn gevonden, het moment waarop uw moeder zijn lichaam ontdekte en het moment waarop u vernam dat uw vader overleden was. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u nog dat u in mei 2016 telefonisch vernam dat het gefolterde lichaam van uw vader werd gevonden en dat hij door zijn hoofd was geschoten. Gevraagd naar meer details komt u niet verder dan te stellen dat dit op 10 april 2016 gebeurde (CGVS 2, p. 3, 4, 5). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat uw vader op 4 april 2016 overleed, dat u dit op 10 april 2016 vernam en dat hij op die dag ook werd begraven. Vervolgens stelt u dat hij niet op 4 april werd vermoord maar dat ze zijn lijk begin van de maand april hadden gevonden en dat u dit nieuws op 10 april 2016 vernam (CGVS 4, p. 9). Los van bovenstaande weinig overtuigende verklaringen is het hoogst opmerkelijk dat, indien het levenloze lichaam van uw ontvoerde vader daadwerkelijk op een bepaald moment werd gevonden in een wijk in Bagdad, het exacte uur en de precieze datum van het overlijden op de overlijdensakte zou worden vermeld.

Vervolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw claim dat u nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van de kritische en beledigende taal die u op uw werk geuit zou hebben ten opzichte van uw werkgever, de journalistenvakbond en haar chef en de Iraakse machthebbers in het algemeen.

Allereerst kan er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over eventuele problemen met wie dan ook of om welke reden dan ook die gelieerd konden worden aan uw eigen persoon, gedrag, functie, werkplek of werkzaamheden. U vermeldt wel de omslag met de kogel en de ontploffing van uw wagen maar u vermeldde hieromtrent geen enkele reden noch blijkt u te weten wie er achter deze beweerde daden zou hebben gezeten (vragenlijst 10/07/215). Pas tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat deze beweerde problemen mogelijk gelieerd konden worden aan kritiek die u op uw werk zou hebben geuit, in casu tegen M.(...) A.(...) en de Iraakse staat in het algemeen. Wie er achter deze daden zou hebben gezeten kunt u evenwel niet zeggen. U verklaarde tijdens datzelfde onderhoud wel dat u eenmalig mondeling afgedreigd/geïntimideerd werd door uw chef bij de vereniging van Iraakse journalisten K.(...) a.(...) M.(...). Meer woorden maakte u aan deze gebeurtenis echter niet vuil (CGVS 1, p. 23, 24). Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS lieerde u uw beweerde problemen aan uw vroegere chef K.(...) a.(...) M.(...) waarmee u nu voortdurend problemen zou hebben gekend en aan uw eigen persoonlijk gedrag tegenover deze persoon of in zijn aanwezigheid (CGVS 2, p. 9, 13, 14). Van een hooggeschoold persoon die daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming omdat hij vervolgd werd door zijn voormalige werkgever omwille van zijn persoonlijk gedrag tegenover deze werkgever mag evenwel worden verwacht dat hij deze duidelijke redenen en concrete

actor van vervolging onmiddellijk weergeeft, aanhaalt en verduidelijkt. De vaststelling dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw persoonlijk gedrag dat tot deze problemen zou hebben geleid moet er worden vastgesteld dat u initieel beweerde dat uw kritiek gehoord werd door mensen die dichtbij de voorzitter van de journalistenvakbond staan. Daardoor zou u met verschillende ambtenaren van de Fadil-partij in de problemen gekomen zijn. U beweerde verder meerdere malen dat u 'altijd' of 'regelmatig' kritiek gaf op uw baas K.(...), A.(...) en de Iraakse staat (CGVS 1, p. 12, CGVS 2, p. 13). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u evenwel dat u zich enkel en alleen kritisch uitliet bij de administratief assistent van de vereniging, wiens naam u vreemd genoeg niet meer kende, en uw baas K.(...) en u kende derhalve enkel problemen met K.(...) (CGVS 3, p. 18-19, 21). Verder gaf u oorspronkelijk aan ook bij AP kritiek geuit te hebben. Gepeild naar de reactie van uw collega's bij AP, wijzigde u uw uitspraak en meende u dat u eigenlijk niets had gezegd in het bedrijf omdat de mensen daar gerespecteerd worden (CGVS 3, p. 20-21). Overigens verklaarde u eerst dat u na het ontvangen van de kogel, hoewel veel minder dan voorheen, nog steeds naar uw werk bij de vereniging ging. Daarnaast ging u ook nog wekelijks naar AP. Nadat u om bevestiging werd gevraagd, herhaalde u dat u nog een heel klein beetje naar de vereniging ging. U zou nog één à twee keer in mei naar het werk gegaan zijn. Bovendien zou u daar uw chef K.(...) nog gezien hebben op het werk, maar er niet mee in contact gekomen zijn (CGVS 1, p. 25). Later ontkende u dit ten stelligste. U zou na de bedreiging enkel nog naar AP gegaan zijn en K.(...) na de laatste discussie nooit meer gezien hebben (CGVS 3, p. 7-8 en 26). Uiteraard doen bovenstaande inconsistenties en onduidelijkheden verder ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dit alles terzijde is het sowieso weinig geloofwaardig dat uw eventuele problemen met K.(...) in die mate zouden zijn opgelopen dat hij u een omslag met kogel verstuurd zou hebben en uw wagen tot ontploffen zou hebben laten brengen. Zo zouden er op enkele dagen tijd immers amper twee discussies met K.(...) plaatsgevonden hebben. Vóór deze discussies heeft u uw kritiek slechts eenmaal gedeeld, en dit in een privégesprek met de administratief assistent van de vereniging. Verder zou u voor de ontvoering van uw vader nooit eerder problemen veroorzaakt of gekend hebben met K.(...) of met enig ander personeelslid binnen de vereniging of de vakbond. Evenmin zou u ooit op een ander moment of andere plaats kritiek geuit hebben (CGVS 3, p. 19-21). U heeft overigens geen weet van conflicten tussen K.(...) en de andere werknemers (CGVS, p. 23). Dat K.(...), na amper twee discussies tussen u beiden dewelke binnen de vier muren van het bedrijf plaatsvonden, onmiddellijk zijn toevlucht zou nemen tot dermate drastische maatregelen zoals een doodsb bedreiging en autobom, is dan ook hoogst onwaarschijnlijk. Hij zou zelfs nooit eerder met uw ontslag bedreigd hebben (CGVS 3, p. 23).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat (i) u na het voorgehouden dreigement door middel van een omslag met een kogel blijkbaar eenvoudigweg terugkeerde naar het huis waar u het dreigement zou ontvangen (CGVS 1, p. 24) hebben, wat allerm minst wijst op een gegronde vrees voor vervolging én (ii) dat uw verklaringen over de voorgehouden aanslag op uw wagen en het document dat u hieromtrent voorlegt dermate vaag zijn dat ze allerm minst overtuigen.

Veel verder dan te stellen dat uw voertuig ontplofte toen u tien minuten stond te praten met een vriend die in een winkel werkte waar u sigaretten wilde kopen, kwam u niet. U linkte deze voorgehouden gebeurtenis vagelijk aan uw problemen met K.(...) en vermoedde hoogstens dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de aanslag. Hoewel de politie vervolgens de zaak zou hebben onderzocht kon u niet zeggen door wat voor bom of op welke manier uw wagen vernield werd. U dacht dat het onderzoek naar de aanslag nog steeds aan de gang is maar zeker was u niet. Blijkt echter dat u klaarblijkelijk nooit meer geïnformeerd heeft naar de stand van het onderzoek naar de beweerde aanslag op uw leven. U verklaarde verder herhaaldelijk dat u op de dag van de aanslag zelf, i.c. 25 mei 2015, klacht ging indienen bij de politie. Vreemd genoeg werd de klacht opgemaakt op 26 mei 2015. De klacht die u voorlegde betreft daarenboven enkel een vage verklaring van uzelf en allerm minst enige vaststelling van de politie. Dit is bevreemdend aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u door de politie zelf werd meegenomen en dat u door hen blijkbaar werd aangezet om een klacht in te dienen na vaststellingen van henzelf (CGVS 1, p. 25-27)(CGVS 2, p. 11, 12)(CGVS 3, p. 26-29).

Naast uw beweerde problemen tijdens uw verblijf in Irak beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd door de Iraakse overheid. Dit zou u drie weken voor uw eerste persoonlijk onderhoud hebben vernomen via uw bureu. Dit beweerde document kon u evenwel niet voorleggen. Wat dit arrestatiebevel precies inhield kon u evenmin zeggen (CGVS 1, p. 28). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verwees u opnieuw naar dit arrestatiebevel maar bleef u nog steeds even onduidelijk en stelde u nu dat dit arrestatiebevel mogelijk slechts een gerucht betreft (CGVS 2, p. 10). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat er eigenlijk geen sprake is van een arrestatiebevel (CGVS 3, p. 29, 30). Vreemd genoeg kwam u tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) plots op de proppen met een arrestatiebevel dat werd uitgegeven op 1 juli 2015 en een klacht van K.(...) die dateert van 26

juni 2015 op basis waarvan het arrestatiebevel klaarblijkelijk werd uitgevaardigd. Dienaangaande verklaarde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud eveneens dat dit arrestatiebevel voortdurend wordt hernieuwd (CGVS 4, p. 2, 3). Dit alles is niet ernstig en ondermijnt eens te meer uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het bijzonder. Indien er reeds op 1 juli 2015 daadwerkelijk een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd mag worden verondersteld dat u hierover tijdens uw eerste drie persoonlijke onderhoudsamenhangende en gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd. Over een klacht die tegen u werd ingediend door uw vroegere chef heeft u tijdens uw gehele asielprocedure, waarin u meerder malen werd gehoord, bovendien met geen woord gerept. De Engelstalige hoofding van deze klacht is daarenboven dermate amateuristisch dat dit document allerminst als authentiek kan worden beschouwd.

Uw verklaringen over uw beweerde belager K.(...) a.(...) M.(...) bleken eveneens vaag, onsamenhangend en overtuigen evenmin. Zoals eerder vermeld repte u bij de DVZ met geen woord over deze man. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u dan weer dat deze man de algemeen verantwoordelijke was, voor iedereen (sic.), van de vereniging (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u voortdurend afwijkende en onsamenhangende antwoorden op de eenvoudige vraag of K.(...) al dan niet lid zou zijn van een politieke partij en stelde u plots dat A.(...) a.(...) M.(...) de algemeen verantwoordelijke was van de vereniging en K.(...) enkel uw directe overste (CGVS 2, p. 9, 13). Dit herhaalde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud waarbij u nu weer expliciet stelde dat K.(...) politiek actief was en lid was van de al Dawa partij (CGVS 3, p. 23). Nogmaals dient er te worden opgemerkt dat er van u, als hoogopgeleide persoon, die aangeeft nood te hebben aan internationale bescherming omwille van vervolging door zijn werkgever, mag worden verwacht dat u consistente en duidelijke verklaringen aflegt over uw beweerde actor van vervolger.

Ook over uw eigen profiel legde u onduidelijke, vage en onsamenhangende verklaringen af, laat staan dat u aannemelijk kon maken dat u louter omwille van uw profiel als soenniet, die enigszins werkzaam was in de mediasector in Irak, daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren dan wel er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij de DVZ verklaarde u dat u in 2011 uw universitair diploma 'journalistiek' behaalde en dat u als journalist bij de universiteitsradio werkte, van 2008 tot 2011 bij de journalistenvakbond zat, van 2009 tot 2013 als journalist bij Sarabil media werkte en van 2014 tot 2015 bij het persagentschap AP (Verklaring DVZ punt 11, 12).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u grotendeels deze verklaringen. U voegde hieraan toe dat u in 2009 voor de tv-kanalen Rasheed en Saoumaria werkte maar dat u er, om politieke redenen, ontslagen werd. Vreemd genoeg verklaarde u eveneens dat u van 1 oktober 2009 tot 2013 voor de vereniging van Iraakse journalisten werkte (CGVS 1, p. 8, 9, 10, 11). Dit strookt uiteraard niet met uw bewering dat u in 2015 problemen zou hebben gekend omwille van kritiek en beledigingen die u tijdens uw werkzaamheden voor deze vereniging geuit zou hebben ten opzichte van uw toenmalig directe chef.

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u opnieuw dat u tot 2011 tijdens uw studies actief was bij de studentenvereniging van de faculteit journalistiek. Verder stelde u dat u tot april 2014 werkzaam was voor de vereniging van journalisten onder leiding van K.(...) a.(...) M.(...), wat uiteraard eens te meer niet overeenstemt met uw relaas over uw voorgehouden vervolging (CGVS 3, p. 9, 10, 11). Opmerkelijk genoeg verklaarde u ook dat u nooit voor de tv-kanalen Rasheed of Saoumaria zou gewerkt hebben, laat staan dat u er om wat voor reden ontslagen zou zijn geweest. U werd er gewoon niet aangenomen omdat ze vier jonge Libanese meisjes in uw plaats aannamen (CGVS 3, p. 12 – 17).

Wat er ook van moge zijn, indien u al effectief werkzaam was in de mediasector maakte u niet aannemelijk dat u hierom nood zou hebben aan internationale bescherming. U maakte evenmin aannemelijk dat u louter omwille van het feit dat u soenniet bent nood heeft aan internationale bescherming.

De door u aangebrachte vervolgingsfeiten zijn, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, niet geloofwaardig. U zou voorts enkel achter de schermen werkzaam zijn geweest in de mediasector en publiceerde, afgezien van één gedicht over bloemen in uw studententijd, helemaal niets. Laat staan iets waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u een kritisch journalist zou zijn. Evenmin werkte u mee aan publicaties van welke aard dan ook die als kritisch voor de overheid konden beschouwd worden. U werkte nooit voor een medium dat als anti-regime bekend stond. De problemen die u kende omwille van uw soenniet zijn beperkten zich dan weer klaarblijkelijk tot administratieve pesterijen en belemmeringen en kunnen allerminst leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming (CGVS 1, p. 9, 11, 12)(CGVS 3, p. 9-19, 25).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, de eerste pagina van uw paspoort, de woonkaart van uw vader, uw huwelijksakte en de identiteitskaart en eerste pagina van het paspoort van uw vrouw betreffen enkel jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwijfeld. Uw studentenkaart, de foto's van uw studententijd en de puntenlijst van de universiteit tonen aan dat u journalistiek heeft gestudeerd, hetgeen evenmin wordt betwist. Uw werkbadge van de Vereniging van Iraakse Journalisten toont verder aan dat u voor de vereniging heeft gewerkt. Echter, de kaart was geldig van 1 oktober 2013 tot 1 oktober 2014, hetgeen niet overeenkomt met de door u verklaarde periode van tewerkstelling. Recentere stukken aangaande uw werk legt u niet neer. U verklaarde dienaangaande dat uw documenten verloren gingen bij de ontploffing van uw wagen (CGVS 1, p. 13). Dit is echter een loutere bewering uwentwege. Hoe dan ook, recentere documenten zouden ook enkel uw tewerkstelling kunnen aantonen doch geenszins uw beweringen dat u problemen kende op uw werk en bijgevolg, omwille van een gegronde vrees, dan wel reëel risico, uw land van herkomst diende te verlaten. U legde voorts prints neer van foto's van een uitgebrande auto. U kon echter geenszins aantonen dat de auto op de foto daadwerkelijk uw wagen betreft. Evenmin konden de foto's zich uitspreken over de precieze omstandigheden van de brand. De foto's konden uw relaas derhalve niet ondersteunen. Het voorgelegde proces-verbaal kon dit evenmin. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel in overweging worden genomen in geval van een geloofwaardig verhaal, hetgeen in casu niet het geval is. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Iraakse documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden (zie info blauwe map). De bewijswaarde van Iraakse documenten is derhalve relatief. Hoe dan ook vormt dit proces-verbaal, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, slechts een weergave van de verklaringen die u aflegde bij de politie. Voor het overige kan nog verwezen worden naar de bevindingen die hierboven reeds werden gedaan.

Ook de voorgelegde medische stukken volstaan niet om voorgaande om te vormen. Betreffende het attest van dokter J.(...) C.(...) D.(...) dient allereerst te worden opgemerkt dat het hier een attest betreft van een gewone huisarts, opgesteld na een éénmalige consultatie. Dat een huisarts na slechts één consultatie een dermate gedetailleerd beeld zou hebben van uw psychisch welzijn, duidelijk zou kunnen aangeven dat u tekenen vertoont van een zware depressie gelinkt aan post-traumatische stress en lijdt aan pathologische angsten, slaap- en concentratiestoornissen, geheugenstoornissen, ... is toch wel zeer opmerkelijk. Nergens uit het neergelegde attest blijkt overigens op welke manier uw huisarts tot deze toch wel zeer complexe diagnose gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u daadwerkelijk aan post-traumatische stress en de overige, in het attest, genoemde symptomen lijdt. Dit terzijde, uit het voorgenoemde documenten kan hoogstens worden afgeleid dat u psychologische problemen heeft doch dat het document spreekt zich niet uit over de gebeurtenissen of redenen die hieraan ten grondslag liggen. Het attest van de psychotherapeut stelt eveneens dat u duidelijke tekenen vertoont van posttraumatische stress. Ook dit attest kan hoogstens aantonen dat u psychologische problemen heeft doch dit stuk kan evenmin weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Irak zou hebben gekend. Een arts kan weliswaar een uitspraak doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitend geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem verteld. Dat in het attest wordt verwezen naar de ontvoering van en moord op zijn vader betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen doch volstaat geenszins om te besluiten dat deze feiten zich effectief hebben voorgedaan.

Dient hier aan dit alles nog te worden toegevoegd dat uit uw administratief dossier niet blijkt dat u, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat was om uw relaas op een duidelijke en coherente manier uiteen te zetten.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben

deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdaddat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre dat u persoonlijk een hoger risico zou lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad omwille van uw profiel als soenniet in de mediasector dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovenstaand gegeven maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming. Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel betreffende de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voorafgaandelijk merkt verzoeker op dat hij in de loop van 3 jaar vier maal werd verhoord gedurende in totaal 11 uur en dat hij telkens door verschillende tolken werd bijgestaan. Verzoeker wijst erop dat niet wordt betwist dat hij tot de soennitische streek van de islam behoort, dat hij als journalist heeft gewerkt, dat hij een kogelbrief heeft ontvangen en dat er een aanhoudingsbevel tegen hem werd uitgevaardigd. Omwille van de soennitische achtergrond van zijn vader en diens verleden onder Saddam Hoessein, was de Raad overgegaan tot de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal van 28 april 2017, zoals verzoeker in herinnering brengt. Verzoeker is blijkbaar van oordeel dat deze elementen nog niet voldoende werden onderzocht.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het profiel van zijn vader waarbij hij benadrukt dat zijn vader voor Saddam Hoessein werkte maar dat hij niet weet of hij nu in het reguliere leger dan wel voor de Republikeinse Volksgarde werkte. Verzoeker schrijft dit toe aan het feit dat hij 12 jaar oud was toen zijn vader het leger heeft verlaten en hij de werkelijke professionele status van zijn vader niet kent. Ingevolge het document dat verzoeker neerlegde, waaruit blijkt dat zijn vader voor de Republikeinse Volksgarde werkte, stelt verzoeker dat dit een afdeling van het Iraakse leger is waardoor zijn verklaringen correct zijn. Verzoeker bevestigde ook dat zijn vader lid was van de Baath-partij.

Wat de onduidelijkheden betreft inzake de ontvoering van zijn vader, stelt verzoeker dat hij niet weet hoeveel wagens zijn vader ontvoerden en dat hij veronderstelde dat het om twee voertuigen ging, vermoedelijk een Toyota Land Cruiser. Naar aanleiding van de vermeende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over de plaats waar hij zich bevond toen hij de ontvoering vernam, met name thuis of op zijn werk, en over de omstandigheden waarin zijn moeder het lijk van zijn vader terugvond, brengt verzoeker in herinnering dat hij zich op dat ogenblik reeds in België bevond en dat de gebeurtenissen door zijn moeder werden verteld. Volgens verzoeker gaat het om onbelangrijke details waarover geen tegenstrijdigheden bestaan. In elk geval, zo vervolgt verzoeker, wordt de moord op zijn vader, lid van de Baath-partij, in zijn hoedanigheid van generaal voor Saddam Hussein bij de Republikeinse Volksgarde, niet in twijfel getrokken.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij als bijlage bij zijn vorige beroep twee foto's van graven voegde van kolonel A. I. Y. A. I. en van kolonel A. A. K. A. A. I., die beiden vermoord werden. Volgens verzoeker tonen deze elementen aan dat zijn vader wel degelijk vermoord werd omwille van zijn vroegere werk en dat er in zijn hoofd een verhoogd risico op vervolging bestaat, waardoor hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de overweging dat zijn familie tot in 2014 geen problemen kende ondanks de terugkeer van verzoekers vader in de familie. Nochtans is verzoeker naar aanleiding van de problemen van zijn familie en de ontploffing van een bom weggevlucht en in België komen schuilen. Verzoeker vermeldt ook dat zijn broer het ouderlijk huis onmiddellijk na zijn vertrek heeft verlaten. De vrouwen van de familie, zo oppert verzoeker, lopen geen risico omdat zij niet het doelwit zijn van de milities.

Over de overlijdensakte van zijn vader, die hij had neergelegd, stelt verzoeker in zijn derde middelonderdeel dat het standpunt van de tegenpartij tegenstrijdig lijkt omdat zij enerzijds de bewijswaarde van Iraakse documenten in twijfel trekt, terwijl dit document de verklaringen van verzoeker bevestigt en het overlijden van zijn vader op zich niet wordt betwist. Ingevolge de overwegingen van de

commissaris-generaal over het moment waarop het lijk van zijn vader werd teruggevonden, over het moment waarop zijn moeder het lijk ontdekte en over het moment waarop verzoeker zelf het overlijden vernam, merkt verzoeker op dat al deze gebeurtenissen zich voordeden toen hij zich reeds in België bevond. Verzoeker herhaalt dat 10 april 2016 waarschijnlijk de datum is waarop het lijk werd ontdekt en het overlijden werd vastgesteld, maar dat het ook mogelijk is, *“rekening houdend met de onzekere gezondheids-situatie in IRAK” (sic)*, dat het lijk eerder werd teruggevonden en het overlijden pas later werd vastgesteld. Verzoeker wijst erop dat het moment van overlijden niet gekend is omwille van de bijzondere omstandigheden waarin hij werd ontvoerd, waardoor de chronologie ingewikkeld is.

In een vierde middelonderdeel levert verzoeker kritiek op de overwegingen betreffende de kogelbrief omdat de commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat verzoeker een kogelbrief ontving, maar enkel betwist dat deze kogel rechtstreeks aan hem was geadresseerd en dat deze kogel verzonden werd omwille van zijn ruzie met zijn vroegere baas K. De verwerende partij, zo stelt verzoeker, trekt het verband tussen zijn ruzie met K. en zijn problemen in twijfel omdat hij deze niet heeft vermeld tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijt dit aan de beknopte aard van dit eerste interview en het feit dat hij niet nader inging op de elementen die hij niet belangrijk achtte. Zijn tewerkstelling voor de organisatie van Iraakse journalisten wordt niet in twijfel getrokken, zo stelt verzoeker. Verzoeker brengt in herinnering dat hij mondeling door K., die ontzettend veel relaties had binnen de regering, werd bedreigd omdat hij kritiek uitte, waardoor hij ruzie kreeg met K. in maart - april, enkele dagen voordat hij de kogelbrief vond. Volgens verzoeker kan dit probleem niet tot ‘twee eenvoudige ruzies’ worden beperkt. Op 4 april 2015, zo vervolgt verzoeker, ontving hij de kogelbrief. Verzoeker had tijdens zijn gehoor in september 2015 onmiddellijk verklaard dat deze kogelbrief werd verzonden omwille van zijn kritiek tegen de staat en M. A. en dat er geen twijfel over kan bestaan dat hij de bestemming was. Aangezien zijn vader reeds was ontvoerd, zo stelt verzoeker, kon deze onmogelijk het doelwit van de bedreiging zijn. Verzoeker herhaalt dat K. relaties had binnen de regering en een sjiit was, waardoor hij een dreigbrief en een aanslag kon orkestreren. In dit verband benadrukt verzoeker zijn coherentie in het kader van zijn drie gehoren over het verloop van anderhalf jaar. Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat het verbazing wekt dat K. verzoeker zou hebben aangeworven, gelet op zijn soennitische achtergrond, stelt verzoeker dat K., omwille van zijn voornaam, die één van de meest gebruikte voornamen bij de sjiiten is, niet kon weten dat hij tot de soennitische strekking behoorde. Hierdoor, zo oppert verzoeker, kon hij gedurende meerdere jaren probleemloos voor K. werken. Deze elementen tonen volgens verzoeker zijn geloofwaardigheid aan.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoeker in op de ontploffing van zijn wagen. Verzoeker stelt dat hij meermaals heeft uitgelegd dat K. zijn wagen had doen ontploffen en dat deze aanslag werd georkestreerd omwille van zijn kritiek tegenover de staat en de eerste minister. Deze elementen verwijzen volgens verzoeker naar de brief die hij op 4 april 2015 had ontvangen. Verzoeker wijst erop dat hem in de beslissing wordt verweten dat hij geen inlichtingen heeft ingewonnen over het verloop van het onderzoek, terwijl hij nauwelijks een week na de aanslag van 25 mei, met name op 2 juni, het land heeft verlaten. Bovendien, zo stelt verzoeker, komen aanslagen in Irak frequent voor en wordt altijd dezelfde procedure gevolgd, waardoor het niet om een gebrek aan belangstelling gaat, maar om een realistische houding tegenover de gebeurtenissen in Bagdad.

Er zijn volgens verzoeker verschillende elementen die de aanslag aantonen, namelijk een proces-verbaal, foto's en het eigendomsbewijs van zijn wagen, waardoor hij wel degelijk aantoont dat hij het slachtoffer was van een aanslag. De commissaris-generaal trekt volgens verzoeker enkel, ten onrechte, de authenticiteit van deze documenten in twijfel, zo stelt verzoeker.

Tegen het verwijt dat hij na het ontvangen van de dreigbrief Bagdad heeft verlaten en zijn familie heeft achtergelaten, brengt verzoeker in dat hij alleen het mikpunt was van deze feiten, en niet zijn familie. Na de aanslag op zijn wagen, zo vult verzoeker aan, heeft hij wel samen met zijn familie de stad verlaten, hetgeen volgens hem de ernst van de situatie aantoont.

Wat zijn uiteenlopende verklaringen betreft, stelt verzoeker in een zesde middelonderdeel dat deze zijn geloofwaardigheid aantonen. Verzoeker stipt aan dat hij tijdens zijn eerste gehoor had verklaard dat hij via een buurman had vernomen dat er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, maar hiervan nooit een kopij had ontvangen, en dat hij later stelde dat het misschien slechts om een gerucht ging. Verzoeker stelt dat hij zich naar aanleiding van de terechtzitting bij de Raad een kopij van dit aanhoudingsbevel *“aanschafte” (sic)*, die de verklaringen van zijn buurman bevestigde. Naar het oordeel van verzoeker ging de verwerende partij slechts over tot een oppervlakkig onderzoek van dit document om te concluderen

dat het om een vals document zou gaan. Verzoeker is daarentegen van oordeel dat dit document de geloofwaardigheid van zijn relaas bevestigt.

In een zevende middelonderdeel gaat verzoeker in op de situatie van zijn vader die als generaal instond voor de veiligheid van Saddam Hoessein. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verbaasd is dat de vader van verzoeker gedurende 12 jaar geen problemen ondervond en daarna werd vermoord, hoewel hij vaak vanuit een soennitisch dorp buiten Bagdad naar de stad kwam en hij dus controleposten moest passeren. Verzoeker brengt hiertegen in dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds 2014 verslechterde waardoor het aantal *checkpoints* in de binnenstad toenam en de streek sedertdien onder controle van de sjiiitische milities kwam, hetgeen vóór 2014 niet het geval was, waardoor verzoekers vader een aantal keren heen en terug kon gaan zonder risico te lopen. Voorts stipt verzoeker aan dat hij aan zijn verzoekschrift twee foto's van graven toevoegt van kolonel A. H. Y. A. I., die op 5 november 2010 werd vermoord, en van kolonel A. I. K. A. I., die ook werd vermoord. Volgens verzoeker tonen deze elementen aan dat ook de vader van verzoeker omwille van zijn vroeger werk vermoord werd. Omwille van zijn familieband, zo stelt verzoeker, loopt ook hij een risico.

In een achtste middelonderdeel maakt verzoeker melding van het medisch getuigschrift van dr. D. dat hij had neergelegd en dat door de verwerende partij in twijfel wordt getrokken, hetgeen hij verbazingwekkend vindt. Daarnaast verwijst verzoeker naar de video-opname die zijn burens maakten waarop te zien is dat zijn huis door de milities wordt aangevallen waarbij zij het volgende meedelen: "*H(...), on te cherche*". Deze video bekrachtigt de geloofwaardigheid van zijn relaas, zo stelt verzoeker.

In een negende middelonderdeel belicht verzoeker de vervolging van journalisten in Bagdad, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat hij journalist is en voor de organisatie van Iraakse journalisten werkte. Verzoeker stelt dat hij kritiek leverde op de regering. In zijn middel haalt verzoeker enkele persberichten aan betreffende de vervolging van journalisten in Irak. Tevens brengt hij in herinnering dat '*Reporters sans Frontières*' heeft bericht over de ontvoering van Iraakse journalisten. Verzoeker oppert dat de bedreiging zowel uitgaat van de sjiiitische milities als van de overheid. Ter illustratie haalt verzoeker ook een arrest aan van de Raad waarbij een onderdaan uit Irak werd erkend en hij besluit dat hij ook een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker benadrukt dat hij behoort tot het soennitische deel van de bevolking, hetgeen niet wordt betwist, en dat uit de door verzoeker aangehaalde bronnen uit de pers blijkt dat soennieten gevisieerd worden door de sjiiitische milities. Verzoeker verwijst naar landeninformatie van de *Finnish Immigration Service* en de COI Focus van 2015 waaruit blijkt dat soennieten het mikpunt zijn van de gruweldaden van de sjiiitische milities en dat dit ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Verzoeker haalt een arrest aan van de Raad van 2016 waaruit blijkt dat soennieten in Bagdad tot een kwetsbare groep behoren.

In een tweede middel betreffende de subsidiaire bescherming voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In dit verband brengt verzoeker de rechtspraak van het Hof van Justitie in herinnering en stelt dat de redenering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing betwistbaar is.

Wat de notie "*willekeurig geweld*" betreft, is verzoeker van oordeel dat dit ruim dient te worden geïnterpreteerd op basis van een aantal kwantitatieve en kwalitatieve elementen zoals onder andere hernomen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Sufi en Elmi*. Toegepast op de situatie in Bagdad, zo vervolgt verzoeker, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie sedert februari 2016 erop achteruit ging, hetgeen hij illustreert aan de hand van talrijke persberichten uit 2016 op grond waarvan hij concludeert dat er sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld.

Verzoeker meent een paradox vast te stellen in de beslissing omdat het lijkt alsof de slachtoffers van het doelgericht geweld worden afgetrokken van het aantal slachtoffers van het willekeurige geweld. Nochtans, zo stipt verzoeker aan, dient bij de beoordeling van het willekeurig geweld ook rekening te worden gehouden met het gericht geweld waarvan de soennieten slachtoffer zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toegang tot de gezondheidszorg en de hygiëne, waarbij hij van oordeel is dat deze niet beschikbaar zijn. De toegang tot drinkbaar water en sanitaire voorzieningen is erg beperkt, waardoor er in 2015 een uitbraak van cholera plaatsvond.

Ook wat de scholing van de kinderen betreft, stelt verzoeker dat de schoolsituatie in de provincie Bagdad, in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij, rampzalig is. Verzoeker verwijst naar een rapport van UNICEF van 2015 en andere bronnen om te stellen dat het onderwijssysteem in Bagdad gebrekkig is.

Ingevolge de bewering van de commissaris-generaal dat Bagdad een functionerende hoofdstad zou zijn, stelt verzoeker dat er in Bagdad sprake is van frequente stroomonderbrekingen, falende infrastructuur en corruptie binnen de overheidsdiensten en dat er sinds enige tijd betogingen worden georganiseerd op het Tahrirplein om de tekortkomingen van de overheid onder de aandacht te brengen.

Ook wat betreft het gebruikte wapentype en plaats waar de aanslagen gepleegd worden, stelt verzoeker dat de autobommen en ambachtelijk gemaakte explosieven en de methode van de zelfmoordaanslagen tot doel hebben de burgerbevolking te treffen. Volgens verzoeker is de definitie van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, vervuld.

Verzoeker gaat ook in op de zogeheten 'sliding scale' uit het de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Elgafaji* en stelt dat er bij de beoordeling rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker soenniet is, waarmee volgens hem geen rekening wordt gehouden. Dit gegeven zorgt er volgens verzoeker voor dat de mate van het geweld dat vereist is in het kader van artikel 48/4, §2, c) lager moet liggen en verzoeker in toepassing hiervan de subsidiaire bescherming toegekend moet krijgen.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal ook dat hij zich zou baseren op bronnen die van 2015 en 2016 dateren. Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal zich zou moeten baseren op recentere bronnen omdat deze melden dat de toestand sedertdien verslechterde en dat de provincie Bagdad zich thans in een situatie van willekeurig geweld bevindt.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 2-51):

"Artikel van John Kelly, EIN getiteld «A judicial analysis of Artikel 15(c) of the Qualification Directive and international protection issues" van 2 april 2015

Artikel van het website « Le Site francophone van référence van la Solidarité Internationale » getiteld « Mossoul : Bagdad chasse les jihadistes et éloigne les journalistes » van 14 november 2016

Artikel van het website « Fédération Professionnelle vans Journalistes van Québec » betiteld « L'ONU vanmanvan au gouvernement van Bagdad van protéger les journalistes »

Artikel van het website « La croix.com » getiteld « Vanux journalistes irakiens tués au nord van Bagdad » van 12 januari 2016

Artikel getiteld « La France en Irak 4. Conseils aux journalistes français souhaitant se rendre en Irak »

Artikel van het website « Luxemburger Wort » getiteld « Une journaliste irakienne au Luxembourg. L'Irak, le pays le plus dangereux pour les journalistes » van 4 maart 2016

Artikel getiteld « Irak : manifestation à Bagdad pour la libération d 'une journaliste kidnappée » van 30 december 2016

Rapport van Finnish Immigration Service van 29 april 2015 getiteld « Security situation in BAGHDAD - The shia militias »

Artikel van « Mailonline » van 12 mei 2016 getiteld « Suicide attack, bombing kill at least 22 in Iraq's capital»

Artikel van « Rtbf.be » van 29 maart 2016 getiteld « Attentat suicide van PEI à Bagdad : trois morts et 22 blessés »

Artikel van « Rtbf.be » van 25 februari 2016 getiteld « Double attentat suicide contre une mosquée chiite à Bagdad, 9 morts »

Artikel van « Rtbf.be » van 3 October 2015 getiteld « 13 morts dans un double attentat suicide à Bagdad, indique la police »

Artikel van « Le Monde» van 17 mei 2016 getiteld « Attentats meurtriers à Bagdad »

Artikel van « Le FLASH » van 29 februari 2016 getiteld « Bagdad : 8 policiers tués dans un nouvel attentat»

Artikel van « L'Obs » van 2 mei 2016 getiteld « Quatorze morts dans vans attentats à Bagdad et aux alentours »

Artikel van « IraqiNews.com » van 8 mei 2016 getiteld « Bomb blast kills, wounds 5 police elements south of Baghdad »

Artikel van « Zonebourse » van 23 april 2016 getiteld « Au moins 12 morts dans vanux attentats à Bagdad-police »

Artikel van site Iran English Radio getiteld « Bomb blasts kill 8, injure 13 in Baghdad Province »

Artikel van site internet the new york times van 19 januari 2016 getiteld « U.N. Quantifies the Suffering in an Iraq Divivand and Unvanr Attack »

Artikel van site internet géopolitique et géostratégie van 9 februari 2016 getiteld « Analyse van la situation politique et militaire en Irak -Janvier 2016 »

Artikel van site internet la libre van 10 October 2015 getiteld « Bagdad n'est pas aussi sûre que le dit Theo Francken »

Artikel van « Le Monvan.fr » van 11 mei 2015 getiteld « Irak au moins 94 morts dans trois attentats à Bagdad revendiqués par TEI »

Artikel van 12 mei 2016 getiteld « Daesh attack on police station kills 5 in Iraq capital »

Artikel van 21 april 2016 getiteld « Bombings, shooting leave 8 vanad, 28 wounvand in, around Baghdad »

Artikel van "TheNewArab" van 30 april 2015 getiteld « Police and militias clash in Baghdad »

Artikel van « Rtbef.be » van 25 maart 2016 getiteld « Irak :Un attentat suicide fait au moins 30 morts au sud van Bagdad » verslag van het website Iraq Body Count

Artikel van het website « Lesoir.be » getiteld « 7 attentats à Bagdad lors van la visite van françois Hollanvan » van 2 januari 2017

Artikel van het website « Rtbef.be » getiteld « Irak au moins 32 morts dans un attentat à la voiture piégée à Bagdad » van 2 januari 2017

Artikel d'UNICEF getiteld "News note, violence vannies millions of children across Iraq access to education" van 30 October 2015

Artikel van site « Education Cluster.net » getiteld « Iraq »

Artikel van Comité International van la Croix Rouge « Interpretative guidance on the notion of direct participation in Hostilities under International Humanitarian Law »

Artikel van site « ei-ie.or » getiteld « UNICEF number of children in iraq without access to school reaches two million » van 3 november 2015

Artikel van Médecins sans Frontières van 09 juin 2015 getiteld "Irak : un nombre croissant d'irakiens ont besoin d'assistance humanitaire ».

Artikel getiteld "Crisis: The state of healthcare in Iraq " van 7 juli 2016

Artikel van het website « Informed COMMENT » getiteld « The other Casualty of Iraq War : The Country 's Whole Health System » van juli 2016

Artikel van het website « Radio-can ad a. ca » getiteld « Sur la place Tahrir van Bagdad, les irakiens aussi sont en colère » van 28 augustus 2015

Artikel getiteld « chiites, sunnites, ensemble contre la corruption en Irak » van 12 augustus 2015

Artikel van het website la la libération van 15 july 2014 getiteld « Al-Maliki se venge sur les sunnites de Bagdad »

Artikel van de krant le monde van 8 july 2014 getiteld « les sunnites ont plus peur des milices chiites que des djihadistes »

Artikel van de krant le courrier international van 4 juni 2015 getiteld « Irak. Bagdad rejette les réfugiés sunnites »

Artikelen van Amnesty International van 9 en 10 februari 2016 getiteld « Impunité en Irak : les crimes de guerre des milices chiites » et « les populations sunnites sous la menace des milices chiites »

Artikel van RTBF.BE getiteld « Irak : l'EI revendique l'attentat de Begdad qui a tué 32 personnes » du 2 janvier 2017

Verslag van Amnesty International getiteld « Irak 2016/2017 »

foto's van twee graven

Het bewijs van de akte van de autobom

Document met betrekking tot de oorsprong van de naam Hussein Artikel getiteld ulrak: Comment un chiite reconnaît il un sunnite? " besluit van het bureau voor rechtsbijstand

Artikel van RSF dd 11 oktober 2018 betiteld « IRAK : RSF s'inquiète du sort d'un journaliste enlevé par des forces de sécurité"

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 19 juni 2019 legt verzoeker een document neer waaruit zou blijken dat zijn vader in het leger heeft gediend onder Saddam Hussein. Tevens legt verzoeker een foto neer van het graf van zijn vader (Aanvullende nota Verzoeker, bijlagen 1 en 2).

2.2.3. In een aanvullende nota van 8 oktober 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar het '*EASO Country of Origin Report Iraq*' van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een USB-stick neer waarop de beelden zijn opgeslagen van een bewakingscamera. Uit deze beelden zou volgens verzoeker blijken dat een gewapende groepering zijn huis is binnengevallen.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de tekenen van post-traumatische stressstoornis, waardoor verzoeker meermaals werd gehoord en de kans kreeg zijn relaas op omstandige manier uiteen te zetten.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers vluchtrelaas in twee elementen kan worden opgedeeld, met name de ontvoering en de dood van zijn vader en de problemen met zijn voormalige chef K. a. M.

In de beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers claim dat zijn vader omwille van zijn vroegere profiel daadwerkelijk zou zijn ontvoerd en vermoord en dat zijn familieleden om die reden zouden worden gevisieerd omwille van de verklaringen van verzoeker over het profiel van zijn vader, over diens ontvoering en over de ontdekking van diens lichaam. De commissaris-generaal merkt ook op dat de documenten die door verzoeker werden neergelegd in verband met zijn vader deze appreciatie niet kunnen ombuigen.

Wat verzoekers nood aan internationale bescherming betreft omwille van zijn houding ten aanzien van zijn werkgever en de Iraakse overheid, wordt in de beslissing gesteld dat daar evenmin geloof aan kan worden gehecht. De commissaris-generaal had vastgesteld dat verzoeker bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van problemen die gelieerd konden worden aan zijn eigen persoon, gedrag, functie, werkplek of werkzaamheden en deze slechts later op het Commissariaat-generaal koppelde aan zijn vroegere chef K.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn persoonlijk gedrag dat tot deze problemen zou hebben geleid. In de bestreden beslissing wordt het ook sowieso weinig geloofwaardig geacht dat de problemen van verzoeker met K. in die mate opliepen dat deze laatste een omslag met een kogel verstuurd zou hebben en verzoekers wagen zou hebben laten ontploffen. Aangezien verzoeker nooit eerder problemen had gemeld met K., zo stelt de commissaris-generaal, is het weinig aannemelijk dat hij na amper twee discussies onmiddellijk zou overgaan tot

dermate drastische maatregelen, zoals een doodsb bedreiging en een autobom. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoeker na het dreigement door middel van een omslag met een kogel gewoon terugkeerde naar het huis waar hij het dreigement had ontvangen en dat zijn verklaringen over de aanslag op zijn wagen bijzonder vaag zijn. Achteraf, zo merkt de commissaris-generaal op, heeft verzoeker blijkbaar ook niet verder geïnformeerd naar de stand van het onderzoek. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij op 25 mei 2015 klacht zou hebben neergelegd, terwijl de klacht die verzoeker neerlegde van 26 mei 2015 dateerde en zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van het document.

In de beslissing wordt naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker betreffende het aanhoudingsbevel dat door de Iraakse overheid tegen hem zou zijn uitgevaardigd, gesteld dat hij dit document niet voorlegt en niet kan uiteenzetten wat dit precies inhield. De commissaris-generaal stelde echter vast dat verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud ontkende dat er sprake was van een arrestatiebevel, maar hij legde in het kader van de beroepsprocedure wel een arrestatiebevel neer van 1 juli 2015 en een klacht van K. van 26 juni 2015. Aangezien verzoeker eerder met geen woord had gerept over de klacht van zijn vroegere chef K. en het document een amateuristische Engelstalige hoofding bevat, kan hieraan geen geloof worden gehecht.

Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat verzoeker vage en onsamenhangende verklaringen aflegde over zijn beweerd belager K. omdat hij afwijkende verklaringen aflegde over diens precieze functie en de vraag of hij al dan niet lid was van een politieke partij, terwijl van verzoeker, die hoogopgeleid is, mag worden verwacht dat hij hierover consistente en duidelijke verklaringen aflegt.

De commissaris-generaal overweegt ook dat verzoeker onduidelijke verklaringen aflegde over zijn eigen profiel en kon niet overtuigen dat hij louter omwille van zijn profiel als soenniet, die werkzaam was in de mediasector in Irak, een daadwerkelijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in 2011 een universitair diploma 'journalistiek' behaalde, actief was bij de universiteitsradio, van 2008 tot 2011 bij de journalistenvakbond zat, van 2009 tot 2013 als journalist bij *Sarabil Media* werkte en in 2014 en 2015 bij het persagentschap AP. Later bleek verzoeker te verklaren dat hij in 2009 voor de tv-kanalen Rasheed en Saoumaria had gewerkt en dat hij van 2009 tot 2013 voor de vereniging van Iraakse journalisten werkte, hetgeen niet strookt met zijn bewering dat hij in 2015 problemen zou hebben gekend omwille van kritiek en beledigingen aan het adres van zijn chef ten tijde van zijn werkzaamheden voor deze vereniging.

In de beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen daarna aanpaste en stelde dat hij tot april 2014 werkzaam was voor de vereniging en ontkende dat hij ooit voor de tv-kanalen Rasheed en Saoumaria had gewerkt. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker, indien hij al effectief werkzaam was in de mediasector, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij om die reden nood zou hebben aan internationale bescherming.

In de beslissing worden de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig geacht en wordt vastgesteld dat verzoeker niet als een kritische journalist kan worden beschouwd, waardoor er geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt. De commissaris-generaal is van oordeel dat de door verzoeker neergelegde stukken geen ander licht werpen op de beoordeling van het asielrelaas en dat ook de medische stukken, waaruit psychische problemen blijken, geen uitsluitstel geven over de omstandigheden die aan deze problemen ten grondslag liggen.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie overwogen dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers profiel als soenniet en zijn activiteiten in de mediasector verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, maar dat deze geen 'persoonlijke omstandigheden' vormen die het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, kunnen verhogen.

2.5.2. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op

welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.4. De beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat zijn vader op 28 maart 2015 werd ontvoerd, hij op 4 april 2015 een kogelbrief ontving en op 25 mei 2015 zijn auto ontplofte (AD RvV 206 221, Vragenlijst CGVS, 10 juli 2015, vraag 5) en dat hij vreesde om gedood te worden (*Ibid.*, vraag 4). Later koppelde verzoeker deze feiten enerzijds aan het militaire verleden van zijn vader (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag CGVS, 30 september 2015, p. 21) en aan zijn werk als journalist en met name aan de kritiek die hij had geuit op zijn oversten en de staat in het algemeen (*Ibid.*, p. 23). In zijn verzoekschrift legt verzoeker het accent op zijn soennitische achtergrond.

2.5.6. In de beslissing wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, zowel omwille van het feit dat hij de redenen die aanleiding zouden hebben gegeven tot de aangehaalde vervolgingsfeiten pas in een latere fase meedeelde, als omwille van de vaststelling dat bepaalde aspecten van zijn relaas volstrekt ongeloofwaardig worden geacht.

2.5.7. Verzoeker is van oordeel dat in de thans bestreden beslissing na het vernietigingsarrest van de raad van 26 oktober 2018 (zie punt 1.2.) nog steeds geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de impact van het Baath-verleden van verzoekers vader op zijn vrees voor vervolging.

2.5.8. Naar aanleiding van de affirmaties van verzoeker in zijn middel dat zijn vader wel degelijk als militair actief was ten tijde van het regime van Saddam Hussein en lid was van de Baath-partij, merkt de Raad op dat hij uiterst vage verklaringen had afgelegd over de functie van 'amid' die zijn vader zou hebben bekleed en over diens rol binnen de Baath-partij (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2018, p. 4-5; p. 12-14). De Raad treedt verzoeker bij waar deze stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij precies kan aangeven welke functie zijn vader in het leger bekleedde aangezien hij slechts 14 jaar oud was bij de val van het regime, maar hij zou zich hierover naderhand verder hebben kunnen informeren. Hij ontkende evenwel dat zijn vader een positie bekleedde bij de Mukhabaraat of bij de inlichtingendienst (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker tracht thans de positie van zijn vader aan te tonen aan de hand van het document dat hij middels zijn aanvullende nota van 12 juni 2019 overmaakte (Aanvullende nota verzoeker 12 juni 2019, bijlage 1). In zoverre op basis van dit stuk, dat van 1991 zou dateren en waarop de naam van verzoekers vader prijkt, bewezen kan worden geacht dat laatstgenoemde daadwerkelijk als militair actief was ten tijde van Saddam Hussein, dient verzoeker alsnog aannemelijk te maken dat hij, méér dan 15 jaar ná de val van het regime van Saddam Hussein, nog steeds persoonlijk zou worden gevisieerd omwille van de activiteiten van zijn vader. Verzoeker had evenwel zelf meermaals bevestigd dat het gezin vóór 2015 nooit problemen had gekend omwille van het vroegere werk van zijn vader (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2018, p. 15; AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS 30 september 2015, p. 22). Ter gelegenheid van zijn initiële verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming repte verzoeker trouwens met geen woord over het militaire verleden van zijn vader (AD RvV 206 221, stuk 24, Vragenlijst CGVS, 10 juli 2015, vraag 5). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker zich enkel baseert op een louter vermoeden dat zijn vader

werd gevisieerd omwille van zijn vroegere functie (AD RvV 206 221, gehoorverslag CGVS III 23 maart 2017, p. 5).

2.5.9. In zijn zevende middelonderdeel tracht verzoeker te verklaren waarom zijn vader in 2015 plots onder de negatieve aandacht van de sjitische milities zou zijn gekomen en koppelt hij dit aan de opkomst van de *checkpoints* in 2014. Aangezien hij echter niet aannemelijk kan maken dat zijn vader een hoog profiel had waardoor hij onmiddellijk na de val van het regime in 2003 reeds problemen zou hebben gekend (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2018, p. 8), is het evenmin aannemelijk dat zijn vader een decennium later plots problemen zou hebben gekend bij de *checkpoints*. Verzoeker toont niet aan welk verband er zou bestaan tussen de afbeeldingen van de grafstenen van twee overledenen, die ook een militaire functie zouden hebben vervuld (Verzoekschrift, bijlage 46), en zijn asielmotieven, waardoor deze foto's geen begin van bewijs vormen van zijn asielrelaas.

2.5.10. Met betrekking tot de ontvoering van zijn vader stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over het aantal auto's dat bij de ontvoering betrokken waren, over de precieze locatie waar hij zich toen bevond en over de wijze waarop hij op de hoogte was geraakt van deze ontvoering (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS 30 september 2015, p. 19-20; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2018, p. 5-7). Verzoeker kan hierover in zijn middel geen duidelijkheid scheppen. Verzoeker kan evenmin duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin het lijk van zijn vader, die blijkens de overlijdensakte op 10 april 2016 zou zijn overleden (AD, stuk 13, overlijdensakte, vertaling essentiële elementen; Aanvullende nota verzoeker, 12 juni 2019, bijlage 2), door zijn moeder werd ontdekt. Verzoeker verklaarde zelf immers dat zijn vader op 4 april 2016 gestorven is en herhaalde tot twee maal toe dat hij dit op 10 april 2016 vernam (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2018, p. 9). Ongeacht of verzoeker al dan niet in België was op het moment dat zijn vader overleed, mag toch worden verwacht dat zijn verklaringen op dit punt overeenstemmen met de neergelegde documenten. Ondanks verzoekers bedenkelijke verklaringen stipt de Raad aan dat het gewelddadige overlijden van verzoekers vader *an sich* niet in twijfel wordt getrokken, maar wel dat de redenen hiervoor zou liggen in diens professionele verleden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het vaak zeer moeilijk is om te bepalen of milities of criminele bendes verantwoordelijk zijn voor de afpersingen, ontvoeringen en moorden (Aanvullende nota CGVS, 8 oktober 2019, *EASO COI Report Iraq Security Situation*, maart 2019, p. 78). Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader in de periode tussen de val van het regime in 2003 en zijn beweerde ontvoering in 2015 zou zijn belaagd omwille van zijn militaire verleden, wordt in de bestreden beslissing, in weerwil van verzoekers beweringen wel degelijk in twijfel getrokken dat zijn vader in 2016 zou zijn vermoord omwille van zijn hoedanigheid als generaal ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Aangezien niet aannemelijk wordt geacht dat verzoekers vader in 2015 zou zijn ontvoerd en in 2016 zou zijn omgebracht omwille van diens voormalige activiteiten in het leger, kan evenmin aannemelijk worden gemaakt dat er in hoofde van verzoeker omwille van diezelfde activiteiten sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

2.5.11. Zoals verzoeker terecht opmerkt wordt in de beslissing niet betwist dat hij professioneel actief was in de media in Irak. Uit de beschrijving van zijn taken tijdens zijn interviews blijkt evenwel dat verzoeker geenszins als een kritische journalist kan worden beschouwd die omwille van zijn tewerkstelling een risicoprofiel zou hebben (AD RvV 206 221, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 23 maart 2017, p. 9-19). Zo was verzoeker tijdens zijn studententijd betrokken bij de faculteitsradio, maar bleven zijn activiteiten beperkt tot een rapport over bloemen dat door zijn vriend werd besproken op de radio (*Ibid.*, p. 10). Bij de vereniging van Iraakse journalisten zou hij op de achtergrond hebben meegewerkt aan de organisatie van conferenties over allerlei thema's (*Ibid.*, p. 12-13) en bij AP zou hij louter als stagiair hebben gewerkt (*Ibid.*, p. 13). Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker als journalist kritisch zou zijn geweest voor de overheid waardoor hij een bepaald risico zou lopen. Verzoeker stelde trouwens zelf dat hij eerder mediaspecialist was dan journalist en dat hij enkel problemen kende met zijn hiërarchische chef K. tijdens zijn werk voor de *Itihad* (vereniging der journalisten) (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker bevestigde zelf dat hij nooit politiek getinte teksten heeft geschreven (*Ibid.*, p. 25-26), waardoor hij omwille van zijn professionele activiteiten niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het betoog van verzoeker in zijn negende middelonderdeel betreffende de vervolging van journalisten in Irak, doorspekt met persartikels dienaangaande (Verzoekschrift, bijlagen 3-8), onder andere van '*Reporters sans Frontières*' (Verzoekschrift, bijlage 51) en geïllustreerd aan de hand van rechtspraak van de Raad, kan geenszins worden betrokken op verzoekers persoonlijke situatie.

2.5.12. Wat de concrete problemen van verzoeker met zijn vroegere baas K. betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij thuis een kogelbrief zou hebben gevonden op 4 april 2015 en dat er een bom zou zijn geplaatst in zijn auto op 25 mei 2015 (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS 30 september 2015, p. 23). Verzoeker stelt dat hij door K. werd gevisieerd omwille van kritiek die hij zou hebben geuit (*Ibid.*). Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij niet zeker weet wie er achter de kogelbrief en de ontploffing van zijn auto zat (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS 30 september 2015, p. 23). Verzoeker ontkende ook uitdrukkelijk dat er enige aanwijzing bestaat dat K. verantwoordelijk is voor de bom onder zijn auto (AD RvV 206 221, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 23 maart 2017, p. 27). Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe verzoeker tot het besluit komt dat K. hiervoor verantwoordelijk is en waarom hij overtuigd is van het feit dat hij alleen en niet zijn familie het mikpunt zou zijn van de vervolgingsdaden waarvan hij beweerdelijk het slachtoffer was, zoals hij in zijn vijfde middelonderdeel betoogt.

Ter adstructie van de voorgehouden problemen met zijn hiërarchische meerdere K. legde verzoeker op 18 mei 2016 een afschrift neer van een klacht van K. A. H. M., die op 26 juni 2015 zou zijn ingediend omwille van de door hem geuite kritiek aan het adres van de sjiieten. De Raad merkt echter op dat ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document omwille van de hoofding, die vermeldingen bevat in uiterst gebrekkig gespeld Engels "*Republic of Irak Ministry of Interlor Ministry agency for police AL resifh Dire Ceneral of the Baghdad Police AL Masspah*" (AD, stuk 12, documenten, klacht KaM, 26 juni 2015). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het een kennelijk vals document betreft dat de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn relaas volledig ondermijnt. Aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de klacht van K. A. H. M., kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker met K. A. H. M. zou hebben gekend, noch aan het feit dat ingevolge voormelde klacht een aanhoudingsbevel jegens verzoeker zou zijn uitgevaardigd (AD, stuk 13, Documenten, Arrestatiebevel, 1 juli 2015). Aangaande dit aanhoudingsbevel beweerde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat er één tegen hem werd uitgevaardigd, maar dat hij de inhoud daarvan niet kende (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS, 30 september 2015, p. 28). Later beweerde verzoeker dan weer dat dit arrestatiebevel zou zijn ingetrokken (AD RvV 206 221, stuk 5, gehoorverslag I CGVS 23 maart 2017, p. 29). Uiteindelijk legde hij in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van 28 april 2017 een kopie van een aanhoudingsbevel neer (AD, stuk 12, Documenten, arrestatiebevel + vertaling) waarin evenwel niet wordt vermeld wat hem precies ten laste wordt gelegd. Gelet op verzoekers weinig consistente verklaringen en de twijfel omtrent de authenticiteit van het aanhoudingsbevel kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen met zijn hiërarchische chef K.

2.5.13. In zijn vierde en vijfde middelonderdeel herhaalt verzoeker dat hij wel degelijk een kogelbrief heeft ontvangen en dat zijn wagen tot ontploffing werd gebracht omwille van de kritiek die hij zou hebben geuit in het kader van de ruzie met zijn vroegere baas K. De Raad brengt in herinnering dat het louter herhalen van eerdere verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Meerdere elementen wijzen er immers op dat verzoekers versie van de feiten ongeloofwaardig is. Verzoeker verklaarde dat de ruzie met K. begonnen was omdat hij, na de ontvoering van zijn vader, zijn frustraties had geuit en zijn mening had gezegd over de overheid, over al Maliki en over M. A. (AD RvV 206 221, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 23 maart 2017, p. 18-19). Er zouden 2 hevige discussies hebben plaatsgevonden met K., waarna verzoeker op 4 april 2015 een kogelbrief ontving en zijn werk verliet (*Ibid.*, p. 24). Het komt weinig aannemelijk over dat verzoeker, die voordien nooit problemen kende op zijn werk of met zijn baas K. (*Ibid.*, p. 23) na het uiten van mondelinge beledigingen, plots met de dood zou zijn bedreigd omwille van seculaire redenen. Aangezien hij sedertdien geen enkel contact meer had met de *Itihad* of met K. (*Ibid.*, p. 26), is het volkomen onduidelijk waarom deze laatste op 25 mei 2015 een kleefbom aan de auto van verzoeker zou hebben laten ontploffen (AD, stuk 12, Documenten, 3 foto's auto). Uit de neergelegde foto's van een beschadigde auto kunnen onmogelijk conclusies worden getrokken betreffende de oorzaak van de schade of wie hiervoor verantwoordelijk is. Ook de stukken die verzoeker heeft neergelegd, vormen geen objectief bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Het proces-verbaal dat verzoeker neerlegde, betreft een klacht tegen onbekenden waarbij hij zelf geen verantwoordelijken heeft aangeduid (AD, stuk 13, Landeninformatie, Proces verbaal vertaling). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde "*diezelfde dag nog, in het politiekantoor*" klacht te hebben neergelegd (AD RvV 206 221, stuk 17, gehoorverslag I CGVS 30 september 2015, p. 25), terwijl uit het neergelegde stuk blijkt dat de aangifte van de bedreiging op de volgende dag, 26 mei 2015, gedateerd is (AD, stuk 13, Landeninformatie, Proces verbaal vertaling). De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker naderhand geen enkele inspanning heeft gedaan om informatie te bekomen over de stand van het onderzoek (AD RvV 206 221, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 23 maart 2017, p. 28). Ten overvloede dient in dit verband te worden

gewezen op de landeninformatie, die in het administratief dossier is opgenomen, waaruit blijkt echter dat aan Iraakse documenten slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend omdat nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 21, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 7-8),

2.5.14. Waar verzoeker ingaat op zijn soennitische achtergrond wordt in de beslissing nergens ontkend dat individuen die behoren tot de soennitische strekking een groter risico lopen op gericht geweld vanwege de sjiitische milities. De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gerichte geweld in Bagdad, dat onder andere uitgaat van de sjiitische milities, niet uitsluitend gericht is op soennitische burgers (AD, stuk 13, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad', 6 februari 2017, p. 25-27). Zoals verzoeker zelf aangeeft, zal hij op grond van zijn naam eerder als sjiit worden gepercipieerd. Bijgevolg maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij als soenniet omwille van zijn soennitische achtergrond zou worden geviseerd. Het gegeven dat hij tot de soennitische strekking van de islam behoort, is op zich onvoldoende om te besluiten dat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt die betrekking hebben op het sektarisch geweld (Verzoekschrift, bijlagen 40-43 en 49), lijken niet op hem van toepassing te zijn.

2.5.15. Ter terechtzitting legt verzoeker een usb-stick neer die 4 video-opnames bevat. Verzoeker blijkt echter bijzonder weinig duiding te kunnen geven over de wijze waarop hij in het bezit is geraakt van dit beeldmateriaal en kan evenmin nadere toelichting geven bij wat er op deze videobeelden te zien zou zijn. De amateurvideo-opnames betreffen een nachtelijk straattaferaal (kamra 2), zwart-wit-beelden op een scherm van rondwandele individuen (kamra 1), een kort fragment van graffiti (Arabisch schrift) op een witte achtergrond (kamra 3) en een fragment van een grafsteen (video – 1571518212). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat deze beelden aantonen dat zijn huis door de milities werd aangevallen en dat de boodschap "*H(...), on te cherche*" op zijn huis zou zijn aangebracht. De Raad van zijn kant stelt vast dat er geen enkel element bestaat dat toelaat te bepalen wanneer, waar en in welke omstandigheden deze video-opnames werden gemaakt, waardoor deze beelden niet van aard zijn om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas om te buigen.

2.5.16. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. In zijn tweede middel is verzoeker van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet omschrijft "*ernstige schade*" als volgt:

"§2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.18. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet bestaat geen betwisting over de vraag of verzoeker als "*burger*" kan worden beschouwd, noch over de vraag dat de actuele situatie in Bagdad beschouwd kan worden als een "*binnenlands gewapend conflict*".

Om te bepalen welke mate van "*willekeurig geweld*" aanwezig is, merkt de Raad op dat volgende indicatoren relevant worden geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("*improvised explosive devices*" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtevree worden geviseerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van

terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers). Het gaat inderdaad om elementen die ook blijken uit de rechtspraak van het EHRM betreffende situaties van willekeurig geweld (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, JV 2011/332, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*).

Verzoeker baseert zich in zijn middel op een aantal bronnen uit de periode 2015-2017 (zie Verzoekschrift, bijlagen 9-38), terwijl uit de meer recente landeninformatie, waaronder het 'EASO COI Report Iraq Security Situation' van maart 2019, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen (Aanvullende nota CGVS) - in weerwil van verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift dienaangaande - blijkt dat de veiligheidssituatie sedertdien voelbaar is verbeterd. In zijn aanvullende nota stelt de commissaris-generaal het volgende:

“Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU'troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak

verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig."

In de rechtspraak van het Hof van Justitie worden twee hypothesen weerhouden, waarbij enerzijds een situatie bestaat waarbij *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en anderzijds een situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld (cf. RvV 20 november 2017, nr. 195 228 AV).

De commissaris-generaal ging geenszins onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te concluderen dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Anderzijds geeft de commissaris-generaal te kennen dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Aldus rijst de vraag of verzoeker omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

In zijn middel verwijst verzoeker opnieuw naar zijn soennitische achtergrond. Zoals de commissaris-generaal evenwel terecht stelde in de bestreden beslissing heeft dit element betrekking op de beoordeling van een vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag of van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de vreemdelingenwet. Het behoren tot de soennitische strekking kan evenwel bezwaarlijk als een *"persoonlijke omstandigheid"* worden beschouwd die het risico op ernstige schade verhoogt omwille van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld waarbij per definitie abstractie wordt gemaakt van de religieuze achtergrond van de getroffen burgers. Verzoeker komt bijgevolg niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de (formele) motiveringsplicht.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN